

ning derom vil Stemmeafgivningen over Ændringsforslaget i Dag jo vise.

N. Hansen: Da dette Lovforslag var til 2den Behandling her i Tinget, tillod jeg mig paa et Mindretals Vegne at udtale med Hensyn til de Ændringsforslag, der den Gang vare stillede saavel af den ærede Ordfører som af Flertallet i Udvalget, at jeg paa disse Punkter foretrak Lovforslagets Affattelse. Dette Ændringsforslag, som nu er stillet af et Mindretal, har ikke forandret denne Opfattelse hos mig. Jeg vil derfor anbefale at stemme mod denne Ændring. Med Hensyn til den endelige Afstemning over Lovforslaget vil jeg foreslaa mine Meningsfæller at stemme for Lovforslaget, ikke fordi jeg er enig i dets Affattelse, men fordi jeg haaber, at der gennem en videre Forhandling skulde kunne opnaas et godt Resultat.

Landbrugsministeren (A. Hage): Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne af Ændringsforslaget (Frijs-Frijsenborg) var jo selv i nogen Uvished om, hvorvidt Ændringsforslaget er nødvendigt eller ej. Jeg tror ganske vist, at efter Lovforslaget i den Form, hvori det nu foreligger, er der ingen Grund til Ængstelse for Indgreb i Ejendomsretten. Efter min Overbevisning vil Lovforslaget, som det foreligger, tilstrækkelig sikre Ejerne Fiskeriet i det af dem ejede Fiskevand. Men jeg kan paa den anden Side ikke finde, at der er nogen afgørende Indvending imod at gaa med til dette Ændringsforslag. Jeg skal derfor ganske overlade til det høje Ting, hvorvidt det maatte finde det nødvendigt at vedtage dette Ændringsforslag eller ej.

Oct. Hansen: Jeg havde ventet, at det ærede kongevalgte Medlem (Steffensen), der er Ordfører, havde udtalt sig om, hvorvidt dette Ændringsforslag, som han ikke er Medstiller af, er acceptabelt for ham efter den juridiske Opfattelse, som han har gjort gældende af Retten til Fiskeri i ferske Vande. Da han ikke er Medforslagsstiller, antager jeg, at han er imod dette Ændringsforslag. Jeg vil ogsaa fraraade det høje Ting at vedtage dette, fordi jeg finder, at det er noget uklart i og for sig. Der tales her om „Ejendomsret til Fiskevandet“, men hvad vil det sige? Er „Fiskevandet“ Vandet som saadant? Skal man lægge Vægt paa Ordet Vandet, eller vil det sige, at det er det Areal, som dækkes af Vandet, der jo har en Grund underneden med Rør og

og Fisk osv. ovenover? Er det Meningen? Det er et uklart Udtryk, og det stemmer ikke med den Teori, den ærede Ordfører gjorde gældende, hvorefter det, det kom an paa i denne Sag, var, hvem der ejede Grunden. Det er ikke det, der er udtrykt heri, og jeg tror, at man ved at bringe dette Begreb, Ejendomsret til Fiskevandet, ind i Loven, let bringer Konfusion ind i et Forhold, som nu er nogenlunde klart, navnlig efter Fiskeriloven af 1888. Dette Lovforslag, som her foreligger, har kun Bestemmelser om Retten til Fiskeri i ferske Vande; hvem der er Ejer, og om der er nogen Ejer til den Grund, der bedækkes af Vandet, siger Loven ikke noget om, og det er et overmaade vanskeligt Spørgsmaal at komme ind paa. Jeg tror, at naar der er taget den Reservation, som ligger i Lovforslagets Bestemmelse: „medmindre der haves anden gyldig Regel, eller nogen har erhvervet en særlig Ret til Fiskeri i det paagældende Vand“, saa har man taget al fornøden Reservation.

For øvrigt skal jeg benytte denne Lejlighed til at sige, at den Fortolkning, som den ærede Ordfører har opstillet af Christian V.s Lovs 5—10—25, navnlig sammenholdt med 23de og 42de Artikel, forekommer mig at være i høj Grad tvivlsom. Og navnlig forekommer det mig, at naar han lagde saa stor Vægt paa 5—10—25, idet han raisonerede som saa, at det, der gælder om Jagt, maa ogsaa gælde om Fiskeri, og naar der tales om Grund i Relation til Jagt, maa Grund i Relation til Fiskeri forstås paa samme Maade, saa er den Fortolkning meget hasarderet. Men i alt Fald, hele den Fortolkning og Opfattelse, den ærede Ordfører har gjort gældende, hjælper os ikke et Skridt ud af Stedet, for selv om hans Fortolkning af 5—10—25 var rigtig, mangle vi der enhver Regel om, hvem der er Ejer til Grunden. Der siges efter den ærede Ordførers Fortolkning blot, at for at kunne fiske skal man være Ejer af Grunden, hvorover Vandet rinder, eller hvorover Vandet staar. Men Spørgsmaalet om, hvem der er Ejer til Grunden, det findes der ikke nogen Besvarelse af i 5—10—25. Skal man finde en Besvarelse, maatte man gaa til 5—10—42, som den ærede Ordfører ogsaa mente, hvorefter det er Grunden, bestemt ved Midtstrømslinien og ved Fortsættelsen af de rebdragne Grænser paa den tilstødende Ejendom. Men det forekommer mig, at lige saa lidt som Christian V.s Lov egentlig indlader sig paa hele dette Spørgsmaal om Ejendomsret til Fiskevand eller Ejen-